

A hit igaz természete

Kegyelem néktek és békesség!

Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen.

Kedves testvéreim! Hallgassátok meg azt a szent ígét, amelyet egyházunk a mai ünnepnapra, a Szentháromság ünnepe utáni tizedik vasárnapra az ígehirdetés alapjául kijelölt, amint azt megírva találjuk a Zsidókhoz írt levél tizenegyedik fejezetének első tizenkét versében, a következőképpen:

A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés. Ennek a hitnek az alapján nyertek Istentől jó tanúbizonyságot a régiek. Hit által értjük meg, hogy a világokat Isten szava alkotta, úgyhogy a nem láthatókból állt elő a látható. Hit által ajánlott fel Ábel értékesebb áldozatot Istennek, mint Kain, és hit által nyert bizonyosságot arról, hogy ő igaz, mert Isten bizonyosságot tett áldozati ajándékairól, úgyhogy hite által még holta után is beszél. Hit által ragadtatott el Énók, hogy ne lásson halált, és nem találták meg, mivel elragadta őt Isten. Elragadtatása előtt azonban bizonyosságot nyert arról, hogy Isten szemében kedves. Hit nélkül pedig senki sem lehet kedves Isten előtt, mert aki az Istenhez járul, annak hinnie kell, hogy ő van, és megjutalmazza azokat, akik őt keresik. Hit által kapott kijelentést Nőé azokról a dolgokról, amelyeket még nem láthatott, és Istent félve és tisztelve készítette el a bárkát háza népe megmentésére. E hite által ítélte el a világot, és a hitből való igazság örökösévé lett. Hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhívta Isten, hogy induljon el arra a helyre, amelyet örökségül fog kapni. És elindult, nem tudva, hova megy. Hit által költözött át az ígélet földjére, mint idegenbe, és sátrakban lakott Izsákkal és Jákóbbal, ugyanannak az ígéletnek az örökösével. Mert várta azt a várost, amelynek szilárd alapja van, amelynek tervezője és alkotója az Isten. Hit által kapott erőt arra is, hogy a meddő Sárával nemzetséget alapítson, noha már idős volt, minthogy húnek tartotta azt, aki az ígéletet tette. Ezért attól az egy embertől, aki már közel volt a halálhoz, származtak olyan sokan, mint az ég csillagai, és mint a tenger partján a fövény, amely megszámlálhatatlan.

A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés.

Urunk! Életünk a porhoz tapad. Eleveníts meg minket a Te igéddel! Ámen.

Keresztyén Gyülekezet! Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Augusztus közepe van, ami máskor az üdülés, a szabadság és a gondtalan nyár ideje szokott lenni. Mi azonban most nem egy szokványos, hanem reményt és erős hitet megkívánó helyzetben élünk. A vírusjárvány hullámai által keltett bezártságban, a munkahelyek elvesztésének időszakában és a kényszerszabadságok utáni kemény munka heteiben, sokaknak nem az üdülés, nem a szabadság és nem a gondtalan nyár ideje ez.

A mai vasárnap fordulópont a Szentháromság ünnepe utáni vasárnapok egymásutánjában. Az eddigi kilenc hétben az újjászületés és megtérés utáni egyház növekedése volt a fő téma. Az innen kezdődő 14 vasárnapon a szolgáló és szenvedő egyház fejlődését kísérjük nyomon a kísértések elleni harcban. A kísértések pedig nagyok. A mai világban különösen. Az egyház, a templom, az istentisztelet, kedves testvéreim, önmagában nem menedék a kísértésektől. A gyülekezetből is vezet út a kárhozatba – ha elutasítjuk és megvetjük Krisztus kegyelmét.

Ma Jeruzsálem pusztulásának az emléknapja is van. Krisztus után 70-ben augusztus 10-én foglalták el a függetlenségéért harcoló Jeruzsálemet, és rombolták le a Templomot Titusz

vezetésével a rómaiak. Csak a túlerő győzelme lett volna ez? Nem igazán... Emlékezzünk: hányszor aratott győzelmet korábban a kiválasztott nép maroknyi csapattal, vagy az egy szem Dáviddal Góliát ellen? Jeruzsálem pusztulásával Jézus szavai teljesedtek be, aki, amikor meglátta a várost, elsíratta, és azt mondta, hogy: „kő kövön nem marad benned, mert nem ismerted fel meglátogatásod idejét” (Lk 19,44). Jeruzsálem elutasította és megvetette Krisztus kegyelmét.

Kedves Testvéreim! Felismerjük-e mi ma a mi saját meglátogatásunk idejét? Ráismerünk-e arra a pillanatra, amikor Jézus hív bennünket? Meglátjuk-e Jézust, aki ott ül mellettünk – akár most is a templom padjában? Hadd folytassam tovább a kérdéseket. Rettegnünk kell-e attól, hogy elszalasztottuk azt a pillanatot, amikor Jézus hívott bennünket? Szoronganunk kell-e attól, hogy hátha éppen ez a mai volt az a pillanat, de én nem vettem észre, ezért rám is a pusztulás vár, mint Jeruzsálemre?

Nem, kedves Testvéreim! Isten kegyelme végtelen, Krisztus megváltó áldozata a megtérés folyamatosan felkínált új és új esélyeit adja az életünkben. A saját életemről is beszélek, amikor ezt mondom. A konfirmációm után elhalmoztak a világi élet sikerei és örömei. Ezekben éltem, és felépítettem egy egész életpályát – tudományból és tehetséggondozásból. Ahogyan most visszaemlékszem az életemnek erre a negyven évre, Jézus újra és újra meglátogatott engem. És én egyik meglátogatását sem ismertem fel igazán... Isten hosszútűrése és szeretete azonban végtelen. Adatik új esély nekünk az elszalasztott esély helyett. Én 57 évesen döbbsentem rá arra az erőre, amellyel Jézus a szolgálatára hívott és újra hívott engem. Hatvan éves koromban nyitotta meg az evangélikus egyház a késői elhívásuk számára a lelkész-képzés lehetőségét. És most itt állok a lelkészi tanulmányaim csaknem felénél, 62 évesen előttetek. Kedves Testvéreim: halálunk pillanatáig soha nem késő felismerni a hit mélységét és erejét! – Ugyanakkor: nincsen olcsó kegyelem. Aki mindvégig elzárkózik, aki csak félig fogadja be Jézust: az eszével igen, de a szívével nem – az Jeruzsálem sorsára jut.

Mit jelent a teljes befogadás? Milyen az üdvözítő hit? A hit mélységéről és erejéről szól a mai igénk szíve: „A hit pedig a remélt dolgokról való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés.” Ahogyan Kálvin is rámutatott, ez az ige – amely szinte egyedül „definiálja” a hitet a Szentírásban – természetesen nem adhat teljes leírást a hit természetéről. Ugyanakkor három nagyon fontos támpontot ad nekünk: a remény, a bizalom és a meggyőződés támpontjait.

Az első támpontunk a remény. Ezekben a nehéz hónapokban, a szorongatottság hónapjaiban éppen nekünk szól Pál apostol ígéje a Rómaiakhoz írott levelében: "a nyomorúság kitartást eredményez, a kitartás pedig kipróbáltságot, a kipróbáltság pedig reménységet. A reménység pedig nem szégyenít meg; mert az Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szentlélek által, aki adatott nekünk." (Róm 5,3b-5) Az egri gyülekezet reménytelen helyzetben volt 1937-ben, amikor Garam Lajos lelkész elindult finn testvéreinkhez, hogy gyűjtésre buzdítsa őket a templom felépítésére. És mi lett ebből? Három év alatt felépült a templom, ahol ülünk! Az angyalföldi gyülekezet, ahonnan jövök, reménytelen helyzetben volt 1934-ben, mert Rimár Jenő lelkész sorai szerint "a fővárosnak a nyomortól talán a legsújtottabb kültelki részén" a templomépítésre szánt összeg évekig alig-alig növekedett. És mi lett ebből? Petz Lajos a pesti gyülekezetre hagyta a tokaji szőlőbirtokát, és négy év alatt felépült a templom! Tanuljunk elődeink reménységéből és hitéből!

A második támpontunk a bizalom. A remélt dolgokban való bizalom. A bizalom helyén álló eredeti görög szó, a „hüposztaszisz”, alapot, lényegét, létezőmódot is jelöl. A bizalom a hívó

ember létezmódja. Miben bízunk, kedves testvéreim? A pénzünkben? A kapcsolatainkban? Dehogy! A remélt dolgokban bízunk: Isten ígéletében – amely nem marad beválatlanul. Jézus megváltó áldozatában – amely bevégeztetett és örök. Abban a Jézusban bízunk, aki megígérte, hogy velünk lesz „minden napon, a világ végezetéig” (Mt 28,20) – ha hagyjuk. Hát hagyjuk Kedves Testvéreim!

A harmadik támpontunk a meggyőződés. A nem látható dolgok létéről való meggyőződés. Micsoda ez? Hiedelem-gyűjtemény? Dehogy! Aki hisz, az a remélt dolgokban bíz, és annak ellenére meg van győződve az élet értelméről, a saját helyéről a világban, a Jézussal való szeretetkapcsolatáról, a jövőjéről, az életének és a halálának ékes rendjéről, hogy mindezt a saját szemével nem látja. A mai igénk folytatásában találjuk ezt az ígét Mózesről: „Hit által hagyta el Egyiptomot, nem félt a király haragjától, hanem kitartott, mint aki látja a láthatatlan Istent” (Zsid 11,21). Pál Apostol írja: „A mi pillanatnyi, könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk, mert nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók” (2Kor 4,17-18). Végezetül, Jézus ezt mondta a hitetlenkedő Tamás apostolnak, amikor a feltámadása után megjelent neki: „Mivel látsz engem, hiszel: boldogok, akik nem látnak, és hisznek.” (Jn 20,29). Gondolkodjunk el ezeken az ígéken, mert örök életnek beszéde van bennük.

Vegyünk példát a hit hőseiről: Ábelről, Énókról, Noéről és Ábrahámról. Miért voltak ők hősök? A tetteik miatt? Nem! A hitük miatt. Luther istenkáromlásnak nevezte, ha „a cselekedeteink alkotnak minket, vagy mi a tetteink termékei vagyunk, és ezzel mi válunk önmagunk Istenévé, teremtőjévé és létrehozójává.” A hit hősei bizalomról és meggyőződésről tettek tanúbizonyságot. Istenben való bizalomról és az Ő jóakarataról való meggyőződésről. A saját cselekedeteiktől szabadabbá vált emberként Isten által adott, új, „szabad cselekedetekre” voltak képesek. Ezzel új dimenziót nyitottak meg saját maguk, családjuk, népük, és az egész emberiség előtt. Csak így tudunk új utakat megnyitni ma is.

Hová vezet minket a hitünk által megnyitott, új élet? Isten Országába – amely Jézus szavai szerint – bennünk van (Lk 17,21). Ahogyan Pál apostol mondja az egyik mai igénkben: „üdvözülni fog az egész Izráel” mert „eljön Sionból a Megváltó, eltávolítja a hitetlenséget Jákób házából”. Ennek a reménységében, ennek a bizalmában és az erről való meggyőződésben élünk. Ámen.

Imádkozzunk.

Megváltó Krisztusunk!
Te látod a mi szorongatásunkat és nyomorúságunkat.
Hozzad kiáltunk,
hogym adj nekünk reménységet
ezekben a nehéz hónapokban.
Hozzad kiáltunk,
hogym adj nekünk bizalmat
a Te megváltó kegyelmedben.
Hozzad kiáltunk,
hogym adj nekünk meggyőződést,
hogym lássunk Téged és a Te Utadat –
amely egyedül az út, az igazság és az élet.
Ámen.